జానకి

శ్రీమతి కామరాజు మైత్రేయిగారు

జానకి వంటావిడకు వంట పురమాయించి తను పలహారము చేసి వెండిగిన్నెలో మూత పెట్టి, ఫ్లాస్కులో కాఫీపోసి బల్లమీద వుంచింది. తను చక్కగ ముస్తాబై వాకిట్లోకివచ్చి భర్తరాకకు ఎదురు చూస్తూ నిలుచుంది. రోడ్డుమీద ఎవ్వరు కనుపించలేదు. దూరంగా తన కొడుకు మోహను మాత్రము సంచిమెడలో తగిలించుకుని గంతులేస్తూ బడినుంచి వస్తున్నాడు.

మోహను యింటికి రాగానే వాడికి పాలు, టిఫిన్, యిచ్చి వాడిని ఆడుకోను పంపివేసి తిరిగి వాకిట్లోకి వెళ్లింది భర్తరాకకోసము. ఈ మాటు ఆఫీసు కాగితాలు చంకపెట్టుకుని బడలికగా వస్తున్నాడు తనభర్త రామారావు. అతను యింటికిరాగానే ఆఫీసు కాగితాలు అందుకొని టేబిలు మీదవుంచి రామారావు కోటు అందుకొని చిలక్కొయ్యకు తగిలించి, అతను ముఖము కడుక్కోటానికి సబ్బు తువాలు అందించింది. భర్త కాళ్లు ముఖము తుడుచుకుని టేబిల్ మీద టిఫీను తీసుకోడాని కూర్చోగానే తను ప్రక్కను కూర్చొని, కబుర్లు చెప్పుతోంది. ఇంతట్లోకి వాకిట్లో పోస్టు వానికేక వినపడింది. జానకి, వెళ్లి వుత్తరము అందుకుని, చింపి చదువుతూ "మీమామయ్యగారి కమల రేపు సాయంకాలము బండికి వస్తోందిట." అన్నది. "ఆ! కమలా? ఎందుకు?" అన్నాడు రామారావు విస్తుపోతూ. "ఎందుకేమిటి? నేనే మొన్నను రమ్మని వుత్తరము వ్రాసాను" అంది.

"నాతో చెప్పకుండా? నాకు తెలియకుండానే?" మనయింటికి ఎవరిని పిలవాలో యనీ నాకు తెలియదంటారా? యింత చిన్న విషయానికి యెందుకని మిమ్ములను అడుగలేదు అయినా మీరూ మీమైత్రియినింగు రెండు ఏండ్లు వాళ్లయింట్లోనే వుండి చదివితిరి కదా! మనము విడిగా వుంటున్నప్పుడు ఆమాత్రము వాళ్లను పిలిచి మర్యాద చేయనక్కరలే? మీరు ఎప్పుడు యింతేనండీ! మీకు పొరుగు గిట్టదు. ఏదో నాలుగురోజులపాటు సరదాగావుండి వెడుతుంది అంతేగా?"

"ఏమో నాకు నచ్చలేదు. మనదోవను మనలను కుదురుగ వుండనీయకుండా నీవు ఏదో ఒకటి చేస్తుంటావు జానకీ!" నీవు.

"మనము సరదగా వుండటానికి ఆవిడవస్తే మాత్రము ఏమి?" కమల రామరావు మేనమామకూతురు. తల్లిలేదు. పెద్దవాడు తండ్రిమాత్రము వున్నాడు. ఈవిడకు పెళ్లి అయిన కొద్ది రోజుల్లోనే భర్త పోయాడు. కమల తండ్రిని కనిపెట్టుకుని వుంటుంది. రామారావు తన మామయ్యబలవంతంమీద వారింటి దగ్గరేవుండి తన వుద్యోగపు ట్రెయినింగు చేసేడు. కమల అందకత్తె కాకపోయినా కలివిడిగావుంటుంది. బావ రామారావు దగ్గఱ చనువుగా వుంటుంది. జానకిని పెళ్ళిలోతప్ప తిరిగి చూడలేదు కమల.

జానకి స్టేషనుకువెళ్ళి కమలను తీసికొనివచ్చింది. అంతా సరదాగా వుంటున్నారు. జానకి, కమల ఎంతో స్నేహముగాకలిసి తిరుగుతూ వుంటున్నారు. ఇలా ఒక పదిరోజులు గడిచిపోయినాయి. ఒక రోజు జానకి అన్న మాధవరావువద్దనుంచి వుత్తరము వచ్చింది. దాంట్లో జానకి వదిన మాలతికి వంట్లో కులాసాగాలేదని జానకిని నాలుగురోజులపాటు సాయంరమ్మనివుంది. జానకి భోజనాలప్పుడు రామారావుతో "మా అన్నయ్య దగ్గఱనుంచి మా వదినకి వంట్లో బాగాలేనట్టు నన్ను సహాయము రమ్మని వుత్తరము వచ్చినదండీ! నేను రేపువెళ్ళి నాలుగు రోజులు వుండివద్దామని అనుకుంటున్నాను" అన్నది.

"మీ అన్నయ్య హోదాకలవాడుకదా! నౌకరులనుపెట్టి చేయించుకోలేడూ? మధ్య నీవెందుకూ?"

"ఎంత నౌకరులైనా ప్రేమగా చేస్తారా? ఏదో చెల్లెలినికదా! అని రమ్మంటాడు? యింతట్లోకి వెళ్ళితే ఏమి?"

"ఏమో! నీకంత యిదిగావుంటే వెళ్లు! కమలా! మాడు జానకి అర్థములేని చాకిరీ చేస్తానంటుంది" అన్నాడు రామం.

"పోనీలే బావ! వెళ్ళిరానీ ఏదో నేను యింట్లో వున్నానుకదా! నేను చూచుకుంటాను ఆ రెండు రోజులు యింటి సంగతి" అన్నది కమల.

జానకి పన్నెండు గంటల బండికి బయలుదేరింది. బండిలో తన జీవితాన్ని ఒక్కమాటు పర్యాలోచించుకుంది.

రామారావు తనూ కాలేజీలో క్లాసుమేట్సు. వీళ్లది అట్టే డబ్బుగల కుటుంబము కాకపోయినా మంచి సాంప్రదాయముకలది. తను, రామారావును చేసుకుంటాననడము తన అన్నయ్యకు యిష్టములేదు, తనకు తల్లి తండ్రులు లేరు. కాని పట్టుదలతో తను రామారావును చేసుకుంది. చేసికొన్నందుకు తను, రామారావు అన్యోన్యముగా వుంటున్నారు. ఆదర్శముగా తన సంసారము నడుపుతోంది. ఇప్పుడు తన భర్త మంచి వుద్యోగము చేస్తున్నాడు. ఉన్నంతలోనే! ఒక చిన్నయిల్లు కట్టుకున్నారు. హంగుగానే యింటిని అమర్చింది. కాని తనకు జీవితములో తృప్తిలేదు. అలా పైకివెళ్ళిపోవాలి, తనూ, తన భర్త తన సంసారము అందరిలోనూ ఎలాగైనా మిన్నగా వుండాలి. అది తన జీవిత లక్ష్యము తన భర్తకు అలాంటి ఆశలేదు. ఏదో సంపాదించుకుంటున్నాము. ఇలాగ నెమ్మదిగా, శాంతముగా జీవితము నడిస్తే చాలంటాడు. తన కుదరదంటుంది. తెల్లవారిలేచిన దగ్గఱనుంచి భర్తకు అన్నివేళలపట్టుగ దేనికి తడుముకోకుండ తను అమర్చి పెట్టుతుంది. చివరికి భోజనము విషయముగూడ జాగ్రత్తగ ఏ ఏ వేళలలో ఏమి ఏమిటి పుచ్చుకోవాలో శాసించినట్టే. తను వూరికి తిరిగివెళ్ళి తన భర్త పైఆఫీసరును టీ పార్టీకి పిలవాలి. అయినా తన భర్త వుత్త అమాయకుడు. బ్రతుకు తెరువులే తెలియవు. ఆ మేనేజరును మంచి చేసుకుని అలాపైకి పోవడమే తెలియదు. అన్నీ తను చెప్పాలి, నేర్పాలి. ఎంతకని, ఎన్నిటికని తను తంటాలుపడగలదు. యిలా ఆలోచించుకుంటూ అన్నగారివూరు చేరింది జానకి. మాధవరావు కారు పంపాడు జానకికి. కారు యింటి ముందు నిలవగానే మాధవరావు వాకిట్లోకి వచ్చాడు. "నీవు తప్పక వస్తావని అనుకున్నాను జానకీ మీావదిన మేడమీాదవుంది చూద్దువుగాని రా!"

మాలతి మాగన్నుగ పడుకునివుంది. తల చక్కగ దువ్వుకుని రెండు జడలు వేసుకుంది. తెల్లటి జరీచీర కట్టుకునివుంది. మొహములో కొంచెము బలహీనత కనుపిస్తోంది. అంతే! నళిని, శంకర్ వాళ్లపిల్లలు యిద్దరు గదిలో ఆడుకుంటున్నారు. మాలతి భర్తను చూడగానే మెల్లిగా "ఆపిల్సు పట్టుకొచ్చారా! ముక్కలుకోసి పెడుతారా" అంది. మాధవరావు ఆపిల్సు ముక్కలుకోసి మాలతి ప్రక్కలో కూచుని పెట్టుతున్నాడు. మధ్య మధ్య కురుల్ను దువ్వుతూ ముద్దుచేస్తున్నాడు. తనకు సిగ్గువేసింది.

"ఛీ, వీళ్లకేనా? యింత హంగామా! సిగ్గులేకపోతేసరి. అయినా సాగితేసరి."

మాధవరావు "మాలతీ జానకి వచ్చింది చూచావా" అన్నాడు. మాలతి, ఒక్కమారు మెల్లిగా కళ్లువిప్పిచూచి మూతి ముడుచుకుని అటువైపు ఒత్తిగిలింది. జానకికి చిరాకు వేసింది. జానకి అన్నయ్య పిల్లల సంగతి అంతా కనుక్కొని తనూ భోజనము చేసింది. అన్నయ్య ఆఫీసునుంచి వచ్చేటప్పటికి అతనికి యిష్టమైన టిఫినుచేసి వుంచింది. పిల్లలను ముస్తాబుచేసింది. అన్నయ్య టిఫిను తింటున్నంత సేపు "జానకీ మాలతివంట టిఫినులు ఎంత బాగా రుచిగా చేస్తుందనుకున్నావు. అది చెయ్యాలి ఏవైనా తినాలి. పాపము రెండురోజులకే ఎలా అయిపోయిందో. ఆఫీసు కెళ్ళినా దానిని తలచుకుంటే పనిచేయ బుద్ధివేయలేదు. అంచేత త్వరగా వచ్చేనేను" అంటూ మాలతి గొడవే చెప్ప మొదలెట్టేడు. జానకి అలాగే ఓపికపట్టి ఆ నాలుగు రోజులు ఎలాగో వుండినది. మాలతి సహాయమునకు ఒక మనిషిని కుదిర్చాడు మాధవరావు. జానకి

"అన్నయ్యా నేను పగలుబండికి వెళ్లిపోతాను, యింటి దగ్గర యిబ్బందిపడుతుంటారు. నీమాట కాదనలేక వచ్చాను" "సరే! డ్రైవరుచేత టికెట్టు పంపుతాను. వాడు నిన్ను బండి ఎక్కిస్తాడు."

3

జానకి ముందుగా తన రాకను రామారావుకు వ్రాసింది. తను స్టేషనుకు వస్తాడని అనుకుంది. స్టేషనులో బండిదిగి చూచింది. రామారావు రాలేదు. తనకు కొంచెము చిరాకు వేసింది. సరాసరి బండిలో వెళ్ళి యింటిదగ్గర దిగింది. రామారావు, కమలా హాలులో కూచుని సరదాగా కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు. వేళగాని వేళన టీ కూడ త్రాగుతూ వున్నాడు రామారావు. జానకికి కోపము వచ్చింది. తను నాలుగురోజులు యింట్లోలేకపోతే అంతా తారుమారే! తను దూకుడుగా హాలులోకి వెళ్లింది. రామారావు కొంచెము వులిక్కిపడి "అప్పుడే ట్రైయిను వచ్చేసిందా! ఏదో తలనొప్పిగావుంది అంచేత ఆఫీసుకు వెళ్లలేదు, స్టేషనుకు రాలేకపోయినాను" అన్నాడు. సంగతి గ్రహించుకుంది జానకి. రాత్రి భోజనాలప్పుడు కమల ఏదోమాటల సందర్భములో "రామం, నీవు పెళ్లిఅయిన తర్వాత యిలా వంటింటి కుందేలి వయ్యావేమిటి. ఒక కబుర్లుకాని, సరదాలుకాని వుండక్కరలేదూ. ప్రేమ, ప్రేమ అని సంకెళ్లు వేయించుకుంటావా" అంది. రామం "ఏం నామట్టుకు నాకేమి సరదాగానే వున్నానే" అని మాత్రము అన్నాడు. కమల చలోక్తిగా జానకితో. "జానకీ నీ చేతులో దేవుడు చిక్కినా మెడకు తాడువేసేలాగున్నావే" అన్నాది. జానకి ఎన్నో తియ్యటి కలలుకంటూ వూరినించి వచ్చింది. కాని రామారావు ప్రవర్తనలో మార్పు వున్నట్లు అనుమానము తోచింది. తనువేసే ప్రతి ప్రశ్నకు, కబుర్లకు చిరాకుగా జవాబులివ్వటము లేకపోతే నిద్రవస్తుందనో తప్పుకుంటున్నాడు రామారావు. రాత్రి అంతా ఏవో ఏవో ఆలోచనలలో నిద్రలేకుండా గడిపింది జానకి.

౪

అనుకున్నట్లుగా తర్వాత జానకి రామారావు ఆఫీసు మేనేజరును టీ పార్టీకి పిలిపించింది. ఏవేవో క్రొత్త క్రొత్త టిఫినులు చేసింది. టీపార్టీ అంతా చక్కగా తయారుచేసింది. మేనేజరు వచ్చాడు. తను కమలా, రామారావు అంతాకూడ కలిసి టీ పుచ్చుకుంటూ కబుర్లు సరదాగా చెప్పేసుకుంటున్నారు. "ఏమండీ! రామారావుగారు, నమ్మకంగా పనిచేస్తున్నారుకదా! వారికి పైప్రమోషనులు మీరు యిప్పించకూడదు" అంది. వారికి అలా అల్లుకపోవడము చేతకాదు జానకి. మేనేజరుగారు "మీతెలివి తేటలకు చలాకీతనానికి మీరే అప్లయిచేస్తే మీకే యీ వుద్యోగము ప్రమోషను యిస్తాను" అని ఛలోక్తిగా నవ్వారు. "నాసంగతి నేను చూచుకోగలనులే జానకీ! నీకెందుకు" అన్నాడు రామార్రావు. "అయినా ఆఫీసు గొడవలు మనకెందుకులెద్దూ జానకీ" అంది కమల. ఈ ఆంక్షల్లాంటి కబుర్లతో జానకికి చిరాకెత్తింది. తను ఏది తలపెట్టినా యిలా జరుగుతోందని, దీనికి కారణము కమలేనని, కమల కబుర్లతో రామారావు మారిపోయేడని, కమలమీద యీర్ష్యపడింది. ఎంతో సరదాగా తను ప్రారంభించిన టీ పార్టీ ఎప్పుడెప్పుడు అయిపోతుందా అనిపించింది జానకికి. రామారావు, కమల మాట్లాడుకోవటము అన్నీకూడ తనకు అనుమానాస్పదముగా వుండటము మొదలెట్టింది. వారి ప్రతిచర్యకనిపెడుతూ వచ్చింది. ఈ అనుమానముతోటి తనలో అశాంతి బయలుదేరింది. తన యింటి వాతావరణములోనే మార్పు, అశాంతి వచ్చినట్లు తోచింది.

౫

రామారావుకు యిద్దరు అన్నగార్లు, ఒక విధవ అక్కగారు వున్నారు. పెద్దన్నయ్యకు ఆ వూళ్ళో ఏదో చిన్న వుద్యోగము. భార్యలేదు. దూరపు చుట్టము ఒక ముసలమ్మ యిల్లు కనిపెట్టుకునివుంది. యింకొక అన్నగారు పైవూర్లో వ్యాపారము చేస్తు

న్నారు. అతనికి పిల్లలు, భార్యా వున్నారు. భార్య జబ్బుమనిషి అయినందున అక్కగారూ అతని దగ్గఱ వుంటోంది. జానకి రామారావుతో ఒకరోజు "ఏమండీ నేనూ కమలా, మోహాను రేపు మీ అన్నయ్యగారింటికి వెళ్లి వస్తాము. మీకు ఆఫీసు పనులున్నాయి కనుక మీరు యింట్లోవుండి కాస్త చూస్తూ వుండండి" అని అంది. "సరే, అలాగే వెళ్ళండి" అన్నాడు రామారావు.

కమల మోహాను తను వెళ్లేరు. అక్కడ సాయింత్రం వరకు సరదాగా గడిపేరు. కమల లోపలమాట్లాడుతోంది. జానకి మంచినీళ్ళకోసమని వంటింటిలోకి వెళ్ళింది. అవ్వగారు మంచినీళ్లు అందించుతూ "జానకీ! కమలను తెచ్చి మీయింట్లో అట్టిపెట్టుకున్నావేం" అంది. "ఏమి" అంది జానకి. "ఇంకా నీకు తెలియదూ! మీవారు చెప్పలే. భర్తపోయిన తర్వాత దానికొక పిల్లాడుపుట్టి కొన్ని రోజులు పెరిగికూడా పోయినాడుట" అంది అవ్వగారు. జానకికి తలతిరిగినంతపనైంది. రామారావు మొదటే యీ సంగతి తనకు చెప్పలేదని కోపము వచ్చింది. ఇంక ఒక్కక్షణము ఆ యింట్లో వుండబుద్ధికాలేదు. ప్రొద్దుపోయిందని అందరు తిరిగివచ్చేసేరు. రాత్రి రామారావుతో "ఏమండీ కమల సంగతి నాకేమి చెప్పలేదేమిటి" అని తనువిన్న సంగతి చెప్పింది జానకి. రామరావు "ఏమో, పుట్టిపోయాడేమో నాకు తెలియదు." "అందరికి తెలిస్తే మీకు మాత్రము తెలియకండా వుండివుండదు. నాతో కావాలనే చెప్పలేదు. మీరు వాళ్ళ యింట్లో వుంటున్నప్పుడు మీరిద్దరుకలిసి సరదాగా కబుర్లు చెప్పుకునేవారు కాబోలు." "చెప్పుకునేవాళ్ళం" "అవున్లెండి ఆవిడ తండ్రిగారు ముసలాడు ఎక్కడో వుండేవాడు. అడ్డుపెట్టడానికి తల్లీ లేదూ యింక మీకేం అడ్డం" "ఒక యింట్లోవుంటూ కబుర్లు చెప్పకుండా ఎలావుంటాము" "మొదట్లో కమలరాక మీకు యిష్టము లేకపోయినా యిప్పుడు సరదాగానే వున్నారుగా!" "ఛీ నోరుమూయి, మొదట నాకు యిష్టములేకుండా పిలిపించావు యిప్పుడు రంకు కట్టుతున్నావు" "చాలు యింతోటి పతివ్రతను వెనకవేసికొస్తున్నారు" "అధిక ప్రసంగము చేయక వెళ్ళిపో" అన్నాడు కోపంతో రామారావు. ఆ రోజునుంచి రామారావు బయటహాలులో పడకవేసుకుంటున్నాడు. జానకి కంటబడడమే తప్పించుకోసాగాడు. ముక్తసరిగా మాట్లాడేవాడు. వీరిద్దరికి ఏదో సంబంధము వుండివుంటుందని రోజు వీలుచిక్కినప్పుడల్లా రామారావును వత్తిడిచేసేది జానకి. భార్యాభర్తల మధ్య ప్రవర్తనలో సరళత పోయింది. ఒక రోజు కమల "జానకీ అలా బజారు వెళ్లివస్తానని" వెళ్ళిపోయింది. జానకి కమల గదిలోకి వెళ్ళింది. గది అంతా సామానుపరిచి చిరాకుగావుంది. జానకి అన్నింటిని చూసి సర్దిపెట్టింది. కమల బొట్టుపెట్టి తెరిచిపడేసివుంది. జానకి దానిని మూద్దామని అయినా దానిలో ఏమేమిటి వున్నాయా అని చూసింది. సగం అయిపోయిన పౌడరు డబ్బా, స్నో వున్నాయి పైసొరుగులో. క్రిందిసొరుగు లాగింది. దానిలో అంతా అలుక్కునిపోయి సరిగా కనబడని ఒక చిన్నబిడ్డ ఫోటోవుంది. ఇది కమలకు పుట్టిపోయినబిడ్డగాబోలు. అందులో అస్పష్టముగా వున్న పాపపోలిక కొంచెము తన మోహానులావుంది. ఇంకేమి తన అనుమానము రూఢిఅయిపోయింది. అంచేతే రామారావు తన ప్రశ్నలకు సరియైన జవాబు యివ్వడములేదు అని నిశ్చయించుకుని ఆ గదిలోనించి వచ్చేసింది. ఇంక ఒక్క క్షణముకూడా కమల ఆ యింట్లో వుండటానికి వీలులేదు. వుంటే తనకే ముప్పు. ఇలా చిరాకుతో, అవమానముతో జానకి వున్నప్పుడు కమల బైటికివెళ్లి వచ్చింది. దానిని చూడగానే జానికి ఏమీమాట్లాడకుండా పనివానిని పిలిపించి బండీ తెప్పించి "ఓరే కమలమ్మగారి ఆ సామానంతా బండిలో పెట్టించు. సాయంకాలము ఆరింటి బండికి వెళ్ళిపోతున్నారు" అంది. వారం రోజులనుంచి జరిగే విషయాలు గమనిస్తూవున్న కమల "అంత తొందరేం జానకీ! ఎలాగు రేపు వెడదామని, యిప్పుడే వుత్తరంవ్రాసి పడేసివచ్చేను" అంది. "అది అంతా నాకు తెలియదు. నీవు తక్షణం నాయింటినుంచి వెళ్ళిపోవాలి" అంది రోషముగా జానకి. "కమల

బండి ఎక్కుతూ నాదేమిపోదు, నాకోసము ఏడ్చే వాళ్ళు ఎవరూలేరు, నీ కొంపను నీవే చిచ్చుపెట్టుకుంటున్నావనేది మాత్రము మరచిపోకు" అంటూ వెళ్ళిపోయింది. జానకి ఏమీమాట్లాడలేదు, కోపంతో కంపించిపోతోంది.

జానకికి యింట్లో జడివానకురిసి వెలసినట్టుగా యిల్లు ప్రశాంతముగావుంది. భర్తకోసము చక్కగా ముస్తాబై ఇంక తను తన భర్త వెనుకటిలాగా సరదాగా వుండవొచ్చుననుకుంటూ తీయటి కలలుకంటూ భర్తరాక ఎదురు చూస్తోంది. వీధి తలుపు దగ్గఱగా వేసి హాలులో చదువుకుంటోంది. రామారావు లోపలికి వచ్చాడు. జానికి లేచి వుత్సాహంగా ఎదుర్కొన్నది. "నీవు ఒక్కతే వున్నావేమి? కమల ఏది"? అన్నాడు రామారావు. "కమల వూరికి వెళ్ళిపోయింది సాయింకాలము ప్యాసెంజరుకు" అంది జానకి. "ఏమంత అవుసరము నేను వచ్చేలోగానే వెళ్ళిందే! నిన్నకూడ వెడతానని అనలేదే?" "ఎందుకు! నేనే పంపేశాను! నాకు ఆవిడను చూడబుద్ధి కాలేదు. యింక మనము సరదాగా గడపవొచ్చు" అంది. "ఛీ, పశువా? ఏమిపని చేసేవు? మర్యాదలేకండా నిన్ను అసలు పిలవమన్న దెవరు?" కోపంతో అని మళ్లీ మాట్లాడకండా గిర్రున తిరిగి తలుపు దభీమనివేసి వెళ్ళిపోయినాడు రామారావు. జానకి అలాగే నిలబడిపోయింది రామారావు ప్రవర్తన అర్థంకాకండా :—

రామారావు సరాసరి స్టేషనుకు వెళ్లినాడు. స్టేషనులో కమల సామాను పెట్టుకుని నిల్చునివుంది. కమల స్టేషనుకు వచ్చేటప్పటికి, రైలు వెళ్లిపోయింది. మర్నాడు సాయింకాలానికిగాని ప్రయాణం జేయలేదు. రామారావు కమల సామాను వైటింగు రూములోవుంచి, యిద్దరుకలిసి హోటలులో భోంచేసి, రెండో ఆట సినిమాకు వెళ్లేరు. తర్వాత కమలను హోటల్లో ఒక రూములోవుంచి తను రాత్రి రెండు గంటలకు యింటికి వెళ్లేడు. రామారావు కోసము ఎదురు చూచి చూచి జానకి పడుకుంది. రామరావు పైకివెళ్ళి జానకిని పలకరించనైనా పలకరించకుండా పడుకున్నాడు. తెల్లారి జానకి కమల సంగతి అడిగింది రామారావుని. అతను కమల నిన్న వూరువెళ్ళలేదని, యీ రోజు వెడుతుందని చెప్పేడు. తెల్లారిన దగ్గరనుంచి ఆ రోజు ఒకటే విడవని పెద్దవర్షము కురుస్తోంది. ఇంకా సాయింకాలములోగా పెద్ద తుపాను రాగలదని ప్రత్యేక బులిటీనుకూడ వచ్చింది. కాని జానకి మనస్సులో యింతకు మించిన తుపాను చెలరేగుతోంది. ఈ రోజు సాయింకాలము రామారావు తప్పక కమలకోసము వెడుతాడు. నిజంగా కమల వెడుతుందో లేక వీళ్లు యిద్దరు యింకెక్కడైనా మకాంపెట్టారో అని అనుమానము వేసింది జానకికి. రైలు టైముకు సరిగా తను టాక్సీ తెప్పించింది వారిని కనిపెడదామని. ఇవతల మనిషి అవతల కనుబడనటువంటి కుంభపోత పోస్తోంది వర్షము. టాక్సీ వాడు యీ వానలో వెళ్ళటము మంచిది కాదన్నాడు. కాని జానికి వినిపించుకోలేదు. అదృష్ట వశాత్తు జానికి టాక్సీకి ముందు టాక్సీలో రామారావు కమల కనిపించారు. ఆ టాక్సీ స్టేషనులోకి తిరగబోతోంది. ఎలా జరిగిందోకాని కమల కారు జానకి కారు రెండు ఆ వానలో గుద్దుకున్నాయి. ముందు టాక్సీలో రామారావుకు బలమైన దెబ్బలు తగిలాయి. కమలకు దెబ్బలు తగిలాయి. అందరు పోగైనారు. రామారావును, కమలను హాస్పిటలులో చేర్పించారు. జానిక్కి, రామారావునుచూచి ఏడవటము మొదలిట్టింది. రామారావు కళ్లువిప్పి చూశాడు. జానకిని రెండు చేతులు పట్టుకొని "జానకీ అబ్బా బాధ నేను బ్రతకనేమో? నిజంగా నాకు కమలకు ఎలాంటి సంబంధము లేదుసుమా. నన్ను అనుమానించకు జానకీ" అంటూ జానికి చేతుల్లో ప్రాణాలు విడిచేడు. జానకికి ప్రపంచమే విరిగి మీద పడ్డట్టు అయింది. ఇంక తను తనరామారావు లేకుండా బ్రతకడము ఎలా! ఒక్కమాటు ప్రపంచము అంతా చీకటి అయిపోయినది జానకికి.

(సశేషము)